

Ափսո՛ս քե՛զ, հայոց ազիզ ժողովուրդ,
Նահատակ եղար անմեղ, անխորհուրդ.

Յարգա՛նք քե՛զ, իմ վեհ,

Հերո՛ս ժողովուրդ.

Դու մեծ ես, անմեռ,

Դու կ'ապրիս յաւերժ...:

ԱՐԱՄ ԵՐԵՄՅԱՆ

ԱԳՈՍԻՆՆԵՐԸ

Ինկաւ վերջին արեւն ալ

Լինեալուն մէջ արիւնի,

Ինչպէս վերջին գաւակն իր

Ծոցին վըրայ մայրենի.

Երկունք ունի հորիզոնն,

Ու լըռութիւնն ընդարձակ

Անապատէ անապատ

Սփռած մահուան փրկատակ...:

Կարասններն հանգչեցան

Դագաղն իրենց կըրելէն...

Մեռելադաշտն՝ բուրաստան

Ծաղիկներով հոգեղէն:

Բայց լեռներէն սեպածեւ

Ինչո՞ւ կ'իջնեն ագռաւներ...

Ա՛յ, եղբայրներս իմ հրաքեւ

Արդէն երկինք ես բռներ:

Դարձէ՛ք, դարձէ՛ք ողբաձայն

Նորէն լեռները հսկայ,

Ո՛վ մարդասէր բռնուններ,

Թաղման կարիք հոս չըկայ:

Հ. ՄԵՍՐՈՊ ՃԱՆԱՇԵԱՆ

ՅՈՑՍԻՆ ԵՐԳ

Հիմա ժամն է յարութեան,

Եկէ՛ք կրկին ծաղկելու

Ո՛վ հրդեհուած փաղափներ մեր անցեալին.

Կեանքի աւիշն ես կու տամ

Յաւերժութեան յոյսերով,

Ա՛յնքան պայծառ՝ արեւուն մէջ ողորուն,

Որ չունենայ վերջալոյս:

Ես հողերէն կը յառնեմ

Անմահներու սուրբ շունչով.

Յիսուն ամ է, մեր յոյսերն ա՛լ ցամփեցան

Օտարներու խորշակով:

Գաղափարն է մեր նոր կեանք,

Եկէ՛ք կրկին համբուրուիլ մեր աչքերէն,

Արշալոյսի ծաղաւով:

Կարիւ մ'արին եփրատէն

Սափորին մէջ ամփոփուած

Ձեզի մատունք եմ բերեք սա ձեռքերով.

Այգիներուն վըրայ հին

Թող մեր բռներ, որդիներ

Սրսկեն յոյսով մշտագարուն դալարի

Երկնքին տակ օտարին:

Հ. ՄԵՍՐՈՊ ՃԱՆԱՇԵԱՆ